

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μέσα στο τριάνο βασάνιζε το κεφάλι του για να βρή το ψέμα αυτό. Στο τέλος απέκτησε να της πη το απλοϊστερο απ' όλα τα ψέματα. Θά της έλεγε πως το βατόρι καθστέθηκε και πως θά ερχότανε το βράδι της ίδιας ημέρας. Και το βράδι; Ή μάλλον αργό το πρωί, όταν θά ην ξεαβλέπε; Έ, κείνο πειθ θά προσπαθόσε να την πείσει πως ο 'Ανδρέας βγήκε στη Σπάρτα, για να γυρίση στον Περαία μ' άλλο βατόρι κ' αυτό από φοβο μήπως είχε τηλεγραφάρει ο Λαμπιρής στον Περαία και τον πείσειν ως απαγωγέα της κόρης του...

Ευχαριστήμενος για τις εμπνεύσεις του αυτές ο Λούκης, βγήκε στο Μεναστήρια και τράβηξε για το σπίτι της Αγής. Ή Ρόζα τον περιέμενε μ' αγωνία. Ήταν στο μπαζάνο κ' όταν τον είδε, έτρεξε γάτο και τον ανέβασε γρήγορα - γρήγορα επάνω. 'Απ' τη σκάλα ακούει τον ερώτησε:

— Τι έμαδες; Πές μου. Πές μου την αλήθεια. Μη μου ζωνίσης τίποτα...

— Μπρός στη τσούη της λατάρα, ο Λούκης τάχασε. Κι' ενώ είχε δώσει κομπολόι στο ψέμα του από μωλό του, απροειδήτως, τα έζησαν όλα και της είπε, σίν χαζας, την αλήθεια. 'Όλη την αλήθεια.

— Έτσι κ' έτσι... 'Ο 'Ανδρέας δεν είχε φτάσει στον Περαία. Δεν ήξερε τί άπογιαν. Δεν μπορούσε να καταλάβη. Τάχα γαϊδάρη...

— Ή Ρόζα άρχισε να κλάματα, δαγκάροντας το μαντήλι της για να μην άκούγονται οι λιγμοί της.

— Είμαι δυστυχισμένη!... Είμαι μιά δυστυχισμένη!... Μ' εγκατέλειψε ο Θεός!... Με κινήθηκε ή κατάρα του πατέρα μου!...

— 'Ο Λούκης σιγήθηκε σιγά—σιγά, μιά ήταν άργα πειθ. Την είχε κάμει τη γκάφα.

— 'Ακούστε!... τού φωνάξε 'Ξαίαν Ρόζα μ' άπογοση. Θά φέγω για τη Νάξο! Φεύγω κούλας...

Σηκώθηκε πραγματικός ελάνο, σφούγγιζε τα δάκρυά της και τομάστηκε να τρέξει στο δωμάτιό της να ντυθί.

— 'Ο Λούκης την συγχαίρησε. Της είπε πως αυτό που πήγαινε να κάμη ήταν μιά μεγάλη τρέλλα. Την πληροφορήσε επίσης πως έφερε κούλας για τη Νάξο ο 'Αλκη.

— Ή τελευταία αυτή πληροφορία ήρξασε κάπως τη Ρόζα. Κι' έτσι ο Λούκης βρήκε τον καιρό να διορθώση το σφάλμα του. Καθόρισε εντελώς τη Ρόζα, την έπεισε να κάμη υπομονή ως πού να λάβουν ειδήσεις από τον 'Αλκη. 'Αν ή ειδήσεις αυτές δεν ήσαν ενθαρσύνουσες, τότε θάφρασαν μαζί για το νησί. 'Όσο γι' αυτό έφερε να εινε απολύτως σίγουρη. Μπορούσε άλλοτε να δούν να φτάνη ο 'Ανδρέας στην 'Αθήνα από στιγμή σε στιγμή. Γιατί όχι;...

— Τά φρόνια και σωστά λόγια του Λούκη, ήρξασαν εντελώς πειθ τη Ρόζα. Θά περιέμεναν τηλεγραφάρια του 'Αλκη, πούν αποφασισούν τίποτα. 'Ο Λούκης υποσχέθηκε άκομη να περηνά απ' το σπίτι πρωί—άπόγευμα και να την πληροφορή για καθετί που θά μάβαινε...

— Έτσι δεν είχαν πειθ πορα να περιμένουν νέα απ' το νησί. Μιά μέρα, δύο, τρεις το πολύ και τά νέα αυτά θά φτανανε. Ύπομονη λοιπόν... Θάρρος... Κι' ο Θεός βοηθός!...

ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ

'Αφήσιμε τον 'Ανδρέα Γαλάζη λιπόψιμο, αναπόδητο, σε κακό χάλι, μέσα στο σκοτεινό έσπασιο του έγκλωστο άνδρωπου του Λαμπιρή.

'Ο διστυχος ζωγράφος έμεινε άρκετές ώρες άκομη βυθισμένος στην άνασθησία του. Σιγά—σιγά

ώμος άρχισε να συνέχεται, ή λιποψμία του πέρασε και τέλος άνοιξε τά μάτια του και ζάτταξε γύρω του...

— Το μωλό του ήταν θολό, ή σκέυη του απροειδήτως και στην άρχή δεν καταλάβαινε, δεν θυμάτανε τίποτα, Σκοτάδι απλωνότανε γύρω του...

Βρισκόταν ίσως στο ξενοδοχείο; Ήταν άκούμη νύχτα;... Μιά γιατί κρινε τόσο; Ήταν παγωμένος ως τά κόκκαλα! Τι είχε συμβεί λοιπόν; Και το κομμά του γιατί πόναγε τόσο; Περασάθηκε να σκεφθί, να θυμηθί... Μιά το μωλό του δεν τον βοηθούσε. Θέλησε τότε να πεταχί επάνω, μιά του φάνηκε πως ήταν πιασμένος. Τά μέλη του ήσαν βαρεία, παράλτα...

— 'Ασφαλώς θα έπρόκειτο περι όνειρου... Κάποιος εφιάτης τον τυραννούσε... Μιά όχι, όχι. Ήταν ξυπνητός. Νά, άνογούκλινε τά μάτια του!... 'Εβήξε κ' άκου... Κι' άκούμη άρχισε να δουλέψη κ' σκέψη του...

— Ναι, ναι... Τώρα θυμάται!... Θυμάται... Ή νύχτα, ή απαγωγή, το κινήγητό, ο Λαμπιρής!...

— Έξαρνο το ένα του χέρι ξεμοδιόισε και πασπάτεψε το δάπεδο. Βρισκόταν πάνω στο χώμα. Σε ύψος χούμα... Μιά πού!... Πώς!...

— Κατέβηκε μιά τελευταία προσάδεια και σηκώθηκε στά γόνατά του κ' έπειτα όρθιος. Συγχρόνως ή σκέψη του δουλει: γρήγορα—γρήγορα τάρα. Θυμήθηκε πως έζωνε απ' τους φίλους του, πως τον ήλθε ζούσιου του ο Λαμπιρής, τους προβολισμούς... 'Υστερα... ύστερα έπισε... γρημεστρε κάτον κ' έζησε τις αισθήσεις του...

— Αυτό λοιπόν ήταν! Βρισκόταν πεσμένος μέσα σε κάποια τρύπα, σε κανένα μπουντρούμι του φρονιού...

— Πόσες ώρες νάχε όμως μέσα σ' αυτόν τον τάφο; Και πως θάβγαινε από αυτόν; Κι' ο φίλοι του; Ή Ρόζα;...

— Τέτοια μπουντρούμια, σε κάποια παλιά βενετσιάνικα, είχε δει άλλοτε στο Ναύπλιο. Το σκέφτηκε αυτό κ' έφραξε. Τι θά γινότανε, άν δεν μπορούσε να βγί μέσα απ' το λάκο αυτό!...

— Τά μάτια του τώρα σινηθισαν στο σκοτάδι. Διέκριναν μπρός του κάτι σαν άψίδα. 'Απλωσε το χέρι του κ' έπιασε άμφοβλία. Είχε να κάμη μ' ένα άνδρωπομορφο θηρίο. Βρισκόταν στα νύχια του θηρίου αυτού. Ήτανε χαμένος λοιπόν... Χαμένος!...

— 'Ολ' αυτά τον έκαναν να σταθί άνοιχουχο και να πάρη το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του. 'Αρχισε να σκέφτεται, να σκεφτεται... Λοιπόν όχι. Δεν βρισκότανε στο μέρος πουχε πέσει. Τότε;... Τόν είχαν σπώσει, φαίνεται, άνασθητό και τον είχαν μεταφέρει στο μέρος αυτό. Ποιός; 'Ασφαλώς ο Λαμπιρής. 'Ο Λαμπιρής!... Τότε θά τον άφριαν να πεθάνη μέσα σ' αυτό το πέτρινο κλουβί από την πείνα, από τη δίψη!... 'Όσο γι' αυτό, δεν ήπαχε άμφοβλία. Είχε να κάμη μ' ένα άνδρωπομορφο θηρίο. Βρισκόταν στα νύχια του θηρίου αυτού. Ήτανε χαμένος λοιπόν... Χαμένος!...

— Μηχανικά έφερε το χέρι του στην τσέπη πουδάσε το πιστόλι του. Μιά το πιστόλι δεν βρισκόταν εκεί. 'Ισως όμως και να τού ξέφυγε την ώρα πουάπεσε. Ναι, ναι, αυτό είχε συμβεί... Ψαχούλεψε έπειτα τις άλλες του τσέπες και τον έπιασε λύσσα. Ήσαν άδειες! Τού τά είχαν πάρει όλα, τον είχαν γούσει!... Και τού είχαν κάμει αυτό άνοχητως βέβαια.

(Άκολουθεί)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΞΟΝΝΕΤΟ
Είνε μεγάλοι αυτού του κόσμου οι κοίμοι...
για μιά και μοναχή καρδιά πολύ μεγάλοι.
Μαρτύρησε το, τρισάσαν, ένο μου κορμί,
που σαν καμάι τρέμεις στην ανεμοζάλη.
'Εσύ ποσεισαι μονάχη χούμα και νερό,
που πλαστικές απ' το Θεό για να παγίξης,
πως μιάς ψυχής δενά χαρείς τόσοσ καιρό,
κι' άκομη δούσαι να έξες και να γαγγύ-
(ξής):
'Αλλοί στον πάχει την άγάπη στην ψυχή
και το βράνι από μικρός δεν έερριζώνει,
χαρά ν' άθίση στα κλάμα του μοναχή.
Κι' εκείνη μάγιο μυστικό τη φαρμακάνει!
'Αχ, ή δική μου άγάπη κρούει απ' την
(δσχή
καθού στα φύλλα της που τη ζωη μου
(Ακούει...)
... ΑΡΓ. ΕΦΘΑΙΟΤΗΣ

ΠΡΟΣΕΧΣ
ΣΤΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ
'Η ΦΟΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
'Η παθητική και δραματική ιστορία δύο χοιρειών, δύο 'Αθίδων αδελφών, που άγάπησαν παράφορα τον ίδιο νεό.